

Haqîqat-us-Sûfiyyah fî Dhaww'-il-Kitâb was-Sunnah

[Sanningen om Sûfiyyah i ljuset av Boken och Sunnah]

Författare: Shaykh Muhammad bin Rabî' al-Madkhalî

Översättning: Abû Mûsâ al-Albânî

Formattering: 'Abdullateef Allundi

Förord	3
Introduktion	4
Definitionen av Sûfiyyah.....	9
Sûfiyyahs första framträdanden	10
Hur uppkom Sûfiyyah?	11
Sûfiyyahs läror	13
Sûfiyyûns vördnad mot sina Shaykher	15
Skillnaden mellan Zuhd (asketism) och Sûfiyyah	16
Exempel på de extrema Sûfiyyûns synder	19
Ibn 'Arabî och enandet av religionerna.....	21
Sûfiyyûns mirakel.....	23
Avslutning.....	26

Förord

Lov och pris tillkommer Allâh allena och må välsignelse och fred vara med den siste profeten. Vidare:

Detta är lektionen jag höll för studenterna på Dâr-ul-Hadîth i Makkah år 1401 H och den går under namnet ”Sûfiyyahs realia i ljuset av Qur’ânen och Sunnah”. Därefter önskade några välgångsönskande personer att få trycka och publicera den för att gagna folket i allmänhet och jag gick med på det trots tidspressen. Under tiden jag förberedde den, tänkte jag på den förstånds nivå hos de elever för vilka denna lektion hölls och därför är den lättförståelig samtidigt som den behandlar flera av ämnets synpunkter – och lov och pris tillkommer Allâh.

Jag ber Allâh (ta’âlâ) att den gagnar varje sanningssträvande person. Sannerligen är Allâh väl medveten om våra avsikter.

Muhammad bin Rabî' bin Hâdî al-Madkhalî

Makkah

6/3/1404 H

Introduktion

All lov och pris tillkommer Allâh. Vi lovprisar Honom, söker Hans hjälp och Hans förlåtelse. Vi söker skydd hos Allâh från våra själars ondska och från våra dåliga handlingar. Den som Allâh vägleder kan ingen vilseleda, och den Allâh vilseleder kan ingen vägleda.

Jag vittnar att det inte finns någon sann gud utom Allâh allena som ingen medhjälpare har och jag vittnar att Muhammad är Hans tjänare och Hans sändebud.

Vidare:

Allâh (tabâarak wa ta'âlâ) har skapat oss och gett oss detta liv för ett väldigt och vist syfte – vilket Han älskar och är nöjd med – och det är att enbart dyrka Honom utan att låta någon dela denna dyrkan med Honom. Allâh (ta'âlâ) sade:

”Jag har enbart skapat Djinn och människorna för att dyrka Mig.”¹

Därmed särskilde Allâh människorna från resten av skapelsen genom att välsigna dem med ett förstånd, med vilket de kan lära känna sin Herre. Likaså klarar de av att skilja mellan det som gagnar och skadar dem. Därutöver har Han (subhânahu wa ta'âlâ) utav Sin Barmhärtighet inte lämnat dem ensamma att förlita sig på sitt förstånd för att kunna skilja mellan det som gagnar och skadar dem, utan Han sände sändebud och uppenbarade Skrifter för dem. De består av allt det som Allâh har beordrat, förbjudit samt föreskrivit och de besitter allt det som människorna är i behov av för att uppnå framgång och välfärd i detta liv samt i livet efter detta.

Efter att sändebuden hade sänts, kvarstod inte längre någon ursäkt för den som är upprättad på villfarelse eller avviker från Allâhs väg. Istället förtjänar en sådan människa att straffas. Allâh (ta'âlâ) sade:

”Sändebud som förde med sig ett glatt budskap om hopp och varnande ord, för att människorna, efter sändebuden, inte skall kunna skylla på (okunnighet) inför Allâh.”²

Allâh avslutade och fullbordade profetkallet med vår profet Muhammad (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam). Han är det sista och främsta sändebudet och Han uppenbarade den främsta uppenbarade Skriften för honom. Således är hans Sharî'ah den allra fullkomligaste och omfattande uppenbarade väg. Han dog inte för att därmed sluta sig till det förnämsta sällskapet av änglar, förrän Allâh (ta'âlâ)

---

¹ 51:56.

² 4:165.

fullbordade Religionen och skänkte Sin Välsignelse i fullaste mått. Detta nämner Allâh (ta'âlâ) i versen som uppenbarades strax innan hans (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) död, vilket ägde rum på 'Arafah-dagen under Avskedsvallfärden:

*"Denna dag har jag fullbordat min religion för er, skänkt er Min välsignelse i fullaste mått och Jag är nöjd med att Islâm skall vara er religion."*³

Därmed fanns det inte utrymme för någon, oavsett vem personen är, att innovera någonting till religionen eller dra bort från den. Dessutom var Tawhîd det första Allâhs sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) kallade till, vilket uttrycks med trosbekännelsen "det finns ingen sann gud utom Allâh och Muhammad är Allâhs sändebud". Han tillbringade tretton år i Makkah med att enbart kalla till detta uttalande. Likaså kallade de övriga sändebuden till detta uttalande och de började alla med att kalla sina folk genom att säga:

*"Dyrka Allâh – ni har ingen annan gud än Honom!"*⁴

Således är Tawhîd det allra väsentligaste sändebuden kom med, deras gemensamma mål, grundpelaren i allt de kallade till, faktorn som de var grundade på samt anledningen till att de sändes. Beviset för detta kan finnas i många verser. Några av dem är Allâhs (ta'âlâ) Uttalanden:

*"Till varje samfund har Vi låtit ett sändebud komma (för att förkunna): "Dyrka Allâh och håll er borta från avgudadyrkan!" Bland dessa fanns den som Allâh vägledde, och det fanns den som dömde sig själv att gå vilse. Gå därför ut i världen och se vad slutet blev för dem som kallade sanningen för lögn."*⁵

*"Vi sände Nûh till hans folk och han sade: "Dyrka Allâh – ni har ingen annan gud än Honom! Jag fruktar för er ett straff en Dag av svåraste vända"."*⁶

*"Och till 'Âd (sände Vi) deras broder Hûd. Han sade: "Dyrka Allâh, mitt folk – ni har ingen annan gud än Honom! Frukta ni inte?""*⁷

*"Och till Thamûd (sändes) deras broder Sâlih. Han sade: "Dyrka Allâh, mitt folk! Ni har ingen gud utom Honom. Han skapade er av jord..."*⁸

---

³ 5:3.

⁴ 7:59.

⁵ 10:36.

⁶ 7:59.

⁷ 7:65.

”Och till Madyan (sändes) deras broder Shu'ayb. Han sade: ”Dyrka Allâh, mitt folk! Ni har ingen gud utom Honom.””⁹

Det förekommer ett stort antal verser vilka tyder på att Tawhîd var det första sändebuden kallade sina folk till, eftersom Tawhîd är Islâms grundpelare samt samtliga sändebuds och profeters religion. När den grundläggande principen är fastställd, bygger man de resterande handlingarna och domarna på det. Detta innebär inte att den som kallar till Islâm skall se ned på Islâms övriga grenar, men det förekommer en överenskommelse om att en handling är varken korrekt eller godkänd om inte utövarens troslära är korrekt. Exempelvis precis som det inte är rätt att vi bygger ett hus förrän vi har byggt goda grunder. Skulle det byggas utan det, kommer huset ganska så snart rasa och falla ihop. Denna realia betonas med tanke på att avgudadyrkan – vilken är motsatsen till Tawhîd – är större synd och brott än någon annan synd. Således underrättar Allâh (ta'âlâ) att Han inte kommer att förlåta någon som dör som avgudadyrkare. Allâh (ta'âlâ) sade:

”Allâh förlåter inte den som sätter medhjälpare vid Hans sida, men Han förlåter den Han vill vad som helst förutom detta.”¹⁰

För varje synd som en person gör sig skyldig till, samtidigt som den är under avgudadyrkan och hädelse, finns det hopp om att Allâh förlåter denna person och hans synd och därmed för in honom i paradiset så länge han är fri från avgudadyrkan. Men den som dör och är upprättad på avgudadyrkan – även om han tillskriver sig Islâm – får säkerligen helvetet till boning – må Allâh skydda oss från det.

Därför är det nödvändigt att vi är medvetna om denna otroligt viktiga fråga, så att vi uppmanar folket till Tawhîd, varnar dem för avgudadyrkan och gör detta till huvudsaken vi uppmanar till.

När Allâhs sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sände Mu'âdh till Yemen för att kalla folket till Islâm, lärde han honom hur han skulle inleda sitt kall. Han lärde honom att börja med det som är allra viktigast och därefter det som kommer efter. Ibn 'Abbas (radhiyâ Allâhu 'anhumâ) sade:

”När Allâhs sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sände Mu'âdh till Yemen, sade han till honom:” Du kommer till ett folk från Bokens folk. Låt det första som du kallar dem till vara trosbekännelsen ”Det finns ingen sann gud utom Allâh” – och i en annan version ”... till att de enbart dyrkar Allâh”. Om de lyder dig i det, skall du underrätta dem om att Allâh har förpliktat dem att förrätta bönen fem

---

⁸ 11:61.

⁹ 11:84.

¹⁰ 4:116.

gångar om dygnet. Om de lyder dig i det, skall du underrätta dem om att Allâh har förpliktigt dem att betala allmosan. Den tas från deras rika och ges till deras fattiga. Om de lyder dig i det, skall du akta dig för att ta deras förnämsta egendomar. Akta dig för den förtrycktes tillbedjan; sannerligen förekommer det inget skynke mellan den och Allâh.”¹¹

Beviset i denna hadîth, är att han (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) lärde honom hur han skulle kalla (folket till Islâm) samt att han skulle börja med Tawhîd före allting annat. Efter att de hade gjort sitt inträde till Tawhîd, skulle han kalla dem till de övriga, föreskrivna handlingarna, genom att börja med förrättningen av bönen, vilken är den främsta dyrkan. Således måste varenda en som kallar till Islâm ta Allâhs sändebud (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) som förebild.

Bröder! Då detta är känt, måste ni vara medvetna om att det förekommer ett antal destruktiva kall som har funnits band Muslimerna och skakat om och skadat hjärtans trosläror. De har smutsat ned den rena Islâmiska trosläran och vuxit till sig så pass och nått en så pass farlig nivå, att de splittrat Muslimerna till sekter och grupper. Beträffande detta sade profeten (salla Allâhu ‘alayhi wa sallam):

”Sannerligen splittrades de som företrädde er bland Bokens folk till sjuttio två grupper, och denna religion kommer att splittras till sjuttio tre grupper. Sjuttio två skall till Elden och en skall till paradiset och det är al-Djamâ’ah.”¹²

Utän tvekan påstår sig varenda en av dessa sekter vara den räddade, den korrekta och att endast den följer sändebudet (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam). Men sanningens väg är endast en väg och den leder till räddning. Alla andra vägar tillkommer villfarelsen och leder till undergång. Ibn Mas’ûd (radhiyâ Allâhu ‘anh) sade:

”Allâhs sändebud (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) drog ett streck med sin hand och sade: ”Detta är Allâhs Raka väg.” Därefter drog han olika streck till höger och vänster om det och sade: ”Dessa är andra vägar. Det förekommer inte en enda väg bland dem, utan att där sitter en djävul och kallar till den.” Därefter läste han upp:

”Detta är Min Raka väg; följ den och följ inte (andra) vägar – då kan ni bli skilda från Hans Väg.”¹³¹⁴

Sanningens väg är att man håller sig till Allâhs Bok och Allâhs sändebuds (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) Sunnah, vilket nämns i hadîthen:

”Jag har lämnat er med två saker som ni inte kommer att fara vilse med: Allâhs Bok och min Sunnah. De kommer inte att separeras förrän de kommer till mig vid min Damm.”¹⁵

Dessutom underrättade Allâhs sändebud (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) oss om att det ständigt kommer att förekomma en grupp bland hans folk som är upprättad på

---

¹¹ al-Bukhârî och Muslim.

¹² Ahmad och Abû Dâwûd. God enligt Hâfidh Ibn Hadjar.

¹³ 6:153.

¹⁴ Ahmad och an-Nasâ’î. Autentisk.

¹⁵ Al-Hâkim. Autentisk..

sanningen tills att Domedagen äger rum. Djâbir bin 'Abdullâh sade: ”Jag hörde Allâhs sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) säga:

”Det kommer alltid finnas en grupp från mitt folk som segrande är upprättad på sanningen, fram tills att Domedagen äger rum.”¹⁶

Käre broder! Detta är en inledning till det ämne som jag tänkte behandla och går under namnet: ”Sûfiyyahs realia i ljuset av Qur'ânen och Sunnah”. Sûfiyyah har efter den tredje generationen efter Hidjrah fram till idag, påverkat oerhört många Muslimers liv. Den har nått sin topp de sista århundraden och har fått Muslimernas troslära att avvika från dess korrekta bana som den Ädla Qur'ânen och den rena Sunnah hade fastställt. Detta är Sûfiyyahs farligaste aspekt, eftersom Sûfî-tänkandet har kombinerats mellan vördnaden av de fromma människorna och Shaykher och överdriften i att vörda de döda, på samma sätt som det har kombinerats med teorin att allting skapat egentligen är Allâh (d v s Wahdat-ul-Wudjûd), för att inte tala om Islâms övriga aspekter vilka Sûfiyyah har fördärvat. Deras följeslagare litar till andra, medan de lögnaktigt hävdar att de litar till Allâh, och de tillämpar munkväsen. Likaså har de avvärjt andan för Djihâd med något de hävdar vara större Djihâd, nämligen kampen mot ens egen drift. Detta grundar de på uttalandet:

”Vi har återvänt från mindre Djihâd till större Djihâd; kampen mot ens egen drift.”

Denna hadîth saknar grund och har de senaste århundraden skänkt ett gyllene tillfälle till kolonistiska krafter för att ockupera de flesta Muslimska länder – och inte heller har Sûfiyyah upphört att sätta upp sitt tält i Muslimernas länder.

---

¹⁶ Muslim.

Definitionen av Sûfiyyah

Varför kallas den för detta namn? Ordet "Sûfiyyah" härstammar från det grekiska ordet "Sophia" och betyder vishet. Det har också sagts att det är ett ord som hänvisar till yllekläder (Sûf). Detta ord är det mest troliga, eftersom yllekläder var ett tecken på asketism (Zuhd). Det sägs att detta gjordes för att ta liknelsen av 'Îsâ bin Maryam ('alayhis-salâm). Shaykh-ul-Islâm Ibn Taymiyyah (rahimahullâh) rapporterade i "Madjmû'-ul-Fatâwâ" (11/7) att det hade nått Muhammad bin Sîrîn att ett visst folk klädde sig i yllekläder för att likna 'Îsâ bin Maryam. Då sade han:

"Det förekommer ett folk som har valt och föredragit att klä sig i yllekläder och hävdar därmed att de vill likna al-Masîh bin Maryam. Dock håller vi vår profets väg kärare, och profeten (salla Allâhu 'alayhi wa sallam) klädde sig i bomull och andra tyger."

Sûfiyyahs första framträdanden

Beträffande Sûfiyyahs första framträdanden, var ordet ”Sûfiyyah” okänt på följeslagarnas tid. Säkerligen var det okänt under de tre första och främsta generationerna och blev istället känt efter de tre dem. Shaykh-ul-Islâm Ibn Taymiyyah (rahimahullâh) sade att Sûfiyyahs första framträdanden ägde rum i al-Basrah i Irak. Där hade några människor överdrivit inom dyrkandet och avsägandet från det världsliga livet – något som aldrig någonsin hade skådats någon annanstans.¹⁷

---

¹⁷Madjmû'ul-Fatâwâ (11/6).

Hur uppkom Sûfiyyah?

Då Sûfiyyah först började, var det ingenting som totalt särskilde sig och avvek, utan enbart en överdrift inom asketism, förrättandet av Dhikr samt utövandet av en otrolig gudsfruktan då man kom ihåg Allâh. Ibland kunde det gå så långt, att en person kunde falla medvetslös och t o m dö då han hörde en vers i vilken bestraffning nämdes. Detta kan skådas i historien om al-Basrahs domare Zurârah bin Awfâ, som under Morgonbönen läste:

*"När det blåses i basunen."*¹⁸

och därpå föll död ner. Tillika förekommer historien om Abû Djahr den blinde. Han föll död då Sâlih al-Murrî läste åt honom. Andra blev förstummade då de hörde Qur'ânen läsas upp. Shaykh-ul-Islâm Ibn Taymiyyah kommenterade detta och sade:

"Detta förekom inte bland följeslagarna. Då det först dök upp, kritiserade följeslagare och efterföljare som Asmâ' bint Abî Bakr, 'Abdullâh bin az-Zubayr och Muhammad bin Sîrîn det och hävdade att det var en Bid'ah och motsättning till följeslagarnas handlingar."¹⁹

Ibn-ul-Djawzî sade i "Talbis Iblis":

"Sûfiyyah är en väg vars början endast handlade om avhållsamhet från det världsliga livet. Därefter började de som tillskrev sig den ägna sig åt sång och dans. Således slöt sig de som strävade efter livet efter detta till dem på grund av deras uppenbara avsägande från det världsliga livet, och likaså slöt sig de som strävade efter detta liv till dem på grund av det enkla och lättsinniga liv de levde."²⁰

Abû Zahrah sade om anledningen till Sûfiyyahs uppdykande och dess härkomsts källa:

"Den första källan: Några Muslimska dyrkare riktade all sin uppmärksamhet mot avhållsamhet från det världsliga livet och för att kunna ägna sig åt dyrkan. Detta började först på profetens (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) tid, då vissa följeslagare beslöt sig tillbringa nätterna i bön och sömnlöshet. Andra beslöt sig för att fasta dagligen, medan andra beslöt sig för att undvika äktenskapsförhållanden med kvinnor. När profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) fick reda på detta, sade han:

"Vad är det för fel med dessa människor som säger sådär? Jag fastar och jag bryter fastan, jag förrättar bönen och jag sover och jag gifter mig med kvinnor. Den som vänder min Sunnah ryggen, är inte från mig."²¹

---

¹⁸73:8..

¹⁹ Madjmû'ul-Fatâwâ (11/6).

²⁰ Talbis Iblis, sid. 161.

²¹ al-Bukhârî och Muslim

Dessutom är munkväsendet förbjudet i Qur'ânen. Allâh sade:

*"Men själva införde de munkväsendet."*²²

Efter att profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) hade gått bort och slutit sig till det högsta sällskapet bland änglarna och en stor del av människorna konverterade till Islâm från sina tidigare religioner, ökade antalet av dem som överdrivet avskärmade sig från det världsliga livet och dess välsignelser. Därmed fann Sûfiyyah en plats i dessa människors hjärtan eftersom den hade skaffat sig en fruktsam jord.

Den andra källan som lockade människornas själar, var något som dök upp bland Muslimerna i två ideologier. Den ena var filosofisk medan den andra hade sitt ursprung i tidigare religioner. Beträffande den första, var den filosofiska upplysningslärans åsikt att kunskap och kännedom kommer till själen med hjälp av andliga övningar samt själsrening. För den andra ideologin, innebar den tros läran som står för att det gudomliga förekommer i människors själar och att det gudomliga förkroppsligas i människan. Denna lära började få fotfäste bland de sekter som i tidigare dagar lögnaktigt tillskrev sig Islâm då Muslimerna började beblanda sig med de kristna. Denna lära uppstod bland sabierna och Kaysâmiyyah, därefter bland Qarâmitah, därefter bland Bâtiniyyah och slutligen fick den sin slutgiltiga skepnad bland vissa Sûfiyyûn...

Det förekommer ytterligare än källa från vilken de har tagit till sig och vilken orsakar Sûfi-benägenheternas kännetecken, nämligen att Texterna i Qur'ânen och Sunnah har en yttlig innebörd samt en dold innebörd... Helt klart ser man att de hämtade denna lära från Bâtiniyyah."²³

Alla dessa ideologier blandade sig; från överdriften i att avhålla sig från det världsliga livet, till läran som innebar att det gudomliga visar sig i en människas gestalt samt att hela skapelsen är en enda verklighet och det är Allâh. Som resultat på dessa blandade idéer, dök Sûfiyyah upp inom Islâm. Efter det fjärde och femte århundradet blev den allt extremare. De hade nått sin topp och var så långt borta från den ädla Qur'ânens och rena Sunnahs vägledning man bara kunde komma. Den nådde en sådan nivå, att Sûfiyyahs anhängare kallade alla de som följde Qur'ânen och Sunnah för "Sharî'ahns folk" och "Tydlighetens folk", medan de själva kallade sig för "Verklighetens folk" och "Det doldas folk".

---

²² 57:27.

²³ Ur boken "Ibn Taymiyyah", sid. 197-198, av Abû Zahrah.

Sûfiyyahs läror

De extrema Sûfiyyûns olika läror kan delas in i tre kategorier:

Anhängarna till den filosofiska upplysningsläran. De lägger större vikt på de filosofiska idéerna än avsägandet från det världsliga livet. Betydelsen av "upplysning", är att själen lyses upp av ett ljus som sprider sig i hjärtat som ett resultat på andliga övningar, träning av själen samt bestraffning av kroppen för att rena och rätta till själen. Detta är något som må vara samtliga Sûfiyyûns gemensamma drag, med undantaget att denna kategorins anhängare drog en linje här och faller därmed inte in i det vilket de som menar att Allâh befinner sig i Sin skapelse eller att allting är Allâh faller i. Dock motstrider sig denna lära Islâms läror och är hämtad från vilseledda religioner som t ex Buddismen och liknande.

De som tror att Allâh förkroppsligas till Sin skapelse och att Han visar Sig i människors skepnad – höjder högt är Allâh från det. Detta är något man öppet kallade till. För det stod de extrema Sûfiyyûn som t ex al-Husayn bin Mansûr al-Hallâdj, som i sin tur förklarades som otrogen av de lärde. De beordrade att han skulle avrättas och därmed korsfästes han år 309 efter Hidjrah. Följande uttalande är tillskrivet till honom:

”Prisad är Han som visade Sin mänskliga gestalt
Och dolde Sin gudomlighets genomträngande klarhet
Hans skapelse såg Honom tydligt
I skepnaden av den ätande och drickande”²⁴

Likaså sade han:

"Jag är den som älskar och Den älskade är jag. Vi är två själar som lever i en kropp. När du ser mig, ser du Honom, och när du ser Honom, ser du oss båda."

al-Hallâdj trodde på att Allâh visar sig i Sin skapelses skepnad, att det gudomliga besatt två sidor samt att Allâh både hade ett gudomligt och ett mänskligt väsen. På så sätt förkroppsligas det gudomliga i människan så att den mänskliga själen är Allâhs gudomliga väsen medan kroppen är dess mänskliga gestalt.

Trots att han avrättades på grund av sin onda hädelse – även om vissa Sûfiyyûn avsvor sig från honom – förekommer det människor som säger att han var Sûfi och anser hans troslära vara den korrekta samt skriver ned hans ord. al-Khatîb al-Baghdâdî rapporterade att några bland dessa var ‘Abdul-’Abbâs bin ‘Atâ’ al-Baghdâdî, Muhammad bin Khalîf ash-Shîrâzî och Ibrâhîm an-Nasrâbâdhî.

---

²⁴ at-Tawâsîn, sid. 130, vilken tillskrevs av Waki’.

Den tredje ideologin är tron på att allting som existerar är en enda verklighet och att allting vi ser är aspekter från Allâhs Essens. Denna läras högste var Ibn 'Arabî al-Hâtimî at-Tâ'î som dog år 638 efter Hidjrah och är begravd i Damaskus. Han säger om denna läran i sin bok "al-Futûhât al-Makkiyyah":

"Tjänaren är Herren och Herren är tjänaren. Jag önskar jag visste vem av dem är ålagd att utföra de föreskrivna plikterna. Det vore sant om jag sade att det är tjänaren, men om jag sade att det är Herren, hur kan det vara ålagt Honom?"²⁵

Likaså säger han i "al-Futûhât":

"De som dyrkade kalven dyrkade ingenting annat än Allâh."²⁶

Sûfiyyûn kallar Ibn 'Arabî för bl.a. "al-'Ârif billâh" (den som besitter stor kunskap om Allâh), "al-Qutb al-Akbar" (den största medelpunkten), "al-Misk al-Adhfar" (den ljuvligaste doften) och "al-Kibrît al-Ahmar" (det röda svavlet), trots hans troslära Wahdat-ul-Wudjûd och andra katastrofala läror. Han berömde Faraos och sade att han dog som troende. Dessutom kritiserade han Hârûn ('alayhis-salâm) för att han klandrade de människor som dyrkade kalven och motsatte sig därmed Qur'ânens text klart och tydligt. Han sade att de kristna enbart är otrogna för att de säger att endast 'Îsâ är gudomlig. Hade de däremot sagt att alla andra är det, hade de inte varit otrogna.

Ur denna grupp dök Ibn Bashîsh upp och sade:

"Allâh, skona mig Tawhîds träska och dränk mig i Enighetens havs mitt. Rör ned mig i Enighetens tillstånd tills att jag enbart ser, hör och känner genom den."

---

²⁵ al-Fatûhât al-Makkiyyah vilken tillskrevs av Dr. Taqiyy-ud-Dîn al-Hilâlî i sin bok "al-Hadiyyah al-Hâdiyyah", sid. 43.

²⁶ Citerat som Ibn 'Arabîs uttalande av Ibn Taymiyyah i "al-Fatâwâ", vol. 11, som tillskrev det till boken "al-Fatûhât".

Sûfiyyûns vörndnad mot sina Shaykher

Ädla bröder! Detta är Sûfiyyahs metodiker. Den allra mildaste är den som består av munkväsen – vilket är förbjudet i Islâm – medan den värsta är den som säger att Allâh befinner Sig i Sin skapelse och förkroppsligas till den samt att allt som finns till är Allâh. Dessutom är det ett faktum att samtliga Sûfisekter har överskridit alla gränser beträffande sin vörndnad mot sina Shaykher och lärjungens fullständiga lydndad mot sin Shaykh så pass, att lärjungen ger sin Shaykh en fullständig och obegränsad lydndad. Han visar inte minsta lilla motstånd och blir därmed likt ett lik som befinner sig under liktvättarens hand.

Muhammad 'Uthmân as-Sûfi – författaren till "al-Habât al-Muqtabisah" – sade då han diskuterade en lärjunges passande karaktär:

"Bl.a. skall han sitta i hans närvaro på samma sätt som han sitter då han förrättar bönen, försjunka sig i hans närvaro och varken sitta på hans matta, tvaga sig från hans kärl eller luta sig mot hans käpp. Lyssna till vad en av de renade människorna sade: "Den som säger, Varför?, till sin Shaykh, kommer aldrig lyckas.""

Mustafâ al-Bakrî skrev ned dessa drag i diktform i Bulghat-ul-Murîd och sade:

"Låt hela frågan ligga i hans händer och ifrågasätt inte, även om han skulle komma med något syndigt. Var i hans närvaro likt ett lik, ty jag är med den som tvättar mig för att han skall ta bort smutsen från mig. Sätt inte din fot på hans matta och sov inte på hans kudde."²⁷

Sûfiyyûn förpliktigar lärjungen vara en Shaykhs slav i sinne och kropp samt likt ett lik som tvättas berövad på all vilja. Om han ser honom synda eller motsätta sig Sharî'ah, är han fortfarande förbjuden att ifrågasätta det. Om han däremot skulle ha gjort det, hade han blivit berövad på sin Shaykhs nåd och kommer därmed aldrig att lyckas. Detta är en av anledningarna till Sûfiyyûns extrema avvikelser. De har avskaffat förbud av onda handlingar så pass, att de ser på onda handlingar som goda, rättfärdiga och t o m som mirakel. I Islâms korrekta läror är det däremot förbjudet att man lyder någon i något syndigt. Allâhs sändebud (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sade:

"Det är inte tillåtet att man lyder skapelsen i det som är olydndad mot Allâh."²⁸

Detta gäller även föräldrarna vilka har mer rätt än någon annan människa. Det är förbjudet att lyda dem i det som är olydndad mot Allâh. Allâh (ta'âlâ) sade:

"Men om de vill förmå dig att sätta vid Min sida det som du inte har kunskap om, skall du inte lyda dem."²⁹

---

²⁷ Tillskrivet av al-Wakîl till Bulghat-ul-Murîd.

²⁸ Se as-Sahîh al-Djâmi'.

²⁹ 31:15.

Skillnaden mellan Zuhd (asketism) och Sûfiyyah

Bröder! Islâm ålägger ett medelmåttigt uppträdande i samtliga frågor för att ingen skall överdriva eller underdriva det ålagda. Likaså är Islâm, beträffande avhållsamheten från det världsliga livet, medelmåttig mellan judarnas girighet, snikenhet och extrema kärlek till det världsliga livet och mellan de kristna munkarna som helt undviker sunda tillvägagångssätt för försörjning såväl som de undviker att arbeta och tjäna sitt levebröd.

Om avhållsamheten från detta liv sker inom de ramar som föreskrevs av sändebudet (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam), anses det som något berömvärdt inom Islâm. Profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) själv var bäst på att undvika att sysselsätta sig med denna värld, och det samma gäller Abû Bakr, 'Umar samt många andra följeslagare. Däremot handlade inte deras avhållsamhet från denna värld på ett sätt som innebar att man likt en eremit undvek att tjäna sitt levebröd i väntan på att andra människor skulle skänka dem det. Människorna brukade komma till dem med gåvor som de tog emot för att därefter fördela dem som välgörenhet. Ingen försummade goda och rena ting förutom om de var för svåra att få tag på, men då de fann dessa ting, gynnade de sig med dem. Profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) älskade kvinnor och parfymers och likaså åt han kött. Ibland fastade han och ibland inte. En del av natten ägnade han åt bön, medan en annan del gick till sömn. Han arbetade, stred, dömde mellan Muslimerna samt undervisade dem Qur'ânen och annat gott.

Därefter skulle även några bland de rättslärde avhålla sig från att sysselsätta sig med de världsliga frågorna precis som sändebudet (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) gjorde. Däremot är denna typ av avhållsamhet från det världsliga som tillämpades av profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam), inte ålagd Muslimerna, eftersom den varken beordras i Qur'ânen eller Sunnah. Likaså förekom det följeslagare som sysselsatte sig med affärer och skaffade sig stora rikedomar. Bland dessa var 'Uthmân bin 'Affân, 'Abdur-Rahmân bin 'Awf och az-Zubayr bin al-'Awâm. Hjälparna (Ansâr) ägde två stora gårdar vilka de arbetade på och profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) hindrade dem inte från det. Istället sägs det i en hadîth:

"Vad förträfflig en rättfärdig persons skäliga lön är."³⁰

Han bad för sin betjänt Anas bin Mâlik och avlutade sin bön med:

"Allâh, skänk honom påökad egendom och avkomma och välsigna honom i dem."³¹

Beträffande Sûfiyyûns Zuhd, innebär det att man överger tillåtna inkomster, gagnande arbeten samt att man sitter isolerad på en ödesdiger plats och väntar på att människorna skall komma till dem med något. Det handlar om att tigga, fråga om välgörenhet och att ofta besöka makthavarna och affärsmännen för att bedra

---

³⁰ Ahmad.

³¹ al-Bukhârî.

dem samt prisa och smickra dem för att få av deras brödsmlor som ligger på bordet. Det handlar om att lögnaktigt visa upp sin fattigdom med sina kläder. De tar på sig gamla och slitna kläder för att visa att de avhåller sig från denna värld och att de är fromma och rättfärdiga människor vilka Allâh älskar. Några av dem må vara uppriktiga i sitt uthärdande med de svårigheter de själva har satt sig i, överlever flera dagar utan att äta eller äter enbart torrt bröd och salt då de kan äta bra och god mat. Oavsett vad, motstrider detta hans (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) Sunnah. Han sade:

"Den som vänder min Sunnah ryggen är inte från mig."³²

Profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) tyckte om att äta kött och likaså lammframben, medan vissa Sûfiyyûn överdriver så pass, att de äter det som är skadligt för dem. Några av dem äter jord och sand och föredrar att dricka grumligt vatten istället för rent och kallt vatten, eftersom de anser att de inte kan visa tacksamhet för det. Detta är en ynkelig ursäkt. Skulle de, genom att undvika kallt vatten, vara tacksamma mot Allâh för de resterande gåvorna Han har skänkt dem, som t ex syn, hörsel, sund hälsa o s v? Den som utför detta är syndig eftersom han utsätter sig för det som är farligt för sin kropp samt att det leder till förstörelse. Allâh (ta'âlâ) sade:

"Och döda inte er själva! Sannerligen är Allâh Nådig mot er!"³³

Likaså säger Allâh (ta'âlâ):

"Allâh vill göra det lätt, inte tungt, för er."³⁴

Dessutom är det tillåtet för en resande eller sjuk Muslim att avstå från fastan under Ramadhân, vilket är en barmhärtighet åt oss – och lov pris tillkommer Allâh för Hans godheter.

Uthärdandet över de självorsakade svårigheterna förekom bland de första Sûfiyyûn, medan de senare Sûfiyyûn började enbart bry sig om mat och dryck. Efter att ha kritiserat Sûfiyyûns självpåtagna svårigheter och så pass överdrivna avhållsamhet, att den ledde till tortyr, sade Ibn-ul-Djawzî i "Talbîs Iblîs":

"Denna självberövelse som överskred gränser och vilken vi har blivit förbjudna att utöva, har dagens Sûfiyyûn vänt på. De har blivit lika ivriga för mat som deras företrädare var för hunger. De njuter av frukostar, luncher, middagar, sötsaker och delikateser, vilka i sin tur är alla, eller åtminstone en större del, förtjänade på otillåtna pengar. De har övergivit tillåtna inkomster, vänt dyrkan ryggen samt lagt ut

---

³² al-Bukhârî och Muslim.

³³ 4:29.

³⁴ 2:185.

mattorna som de sysslöst lutar sig tillbaka på. De flesta av dem har inga andra önskningar än mat, dryck och fåniga handlingar."

Det Ibn-ul-Djawzî nämner är även Sûfiyyûns tillstånd idag, men mycket värre. Bröder! Det finns inte tillräckligt med tid för att nämna Sûfiyyûns handlingar beträffande denna fråga.

Exempel på de extrema Sûfiyyûns synder

Bröder! Vår avsikt med att förklara Sûfiyyûns tillstånd, är varken att glädja oss över deras fel eller göra narr av dem. Istället är avsikten att varna samtliga Muslimer för att luras av deras lögnar, knep och list.

Sannerligen har våra lärde, dåtida såväl som nutida, författat böcker i vilka de avvisar Sûfiyyûns villfarelser. En av dessa böcker är Hâfidh Ibn-ul-Djawzîs (597 H) bok ”Talbîs Iblîs”. Större del av de trehundra sidorna behandlar avvisandet av Sûfiyyûns idéer, trosläror, handlingar, klädsel, tillåtelse av musikaliska instrument, sång, dans samt njutning med ynglingar och unga pojkar o s v. Shaykh-ul-Islâm Ibn Taymiyyah (rahimahullâh) lade en stor möda med att avvisa och bekämpa dem. På grund av detta led han av dem och fängslades tills att han (rahimahullâh) avled. På samma sätt skrev Burhân-ud-Dîn al-Baqâ'î (885 H) böcker som avvisning mot Sûfiyyûn. Dessa är:

Tanbîh-ul-Ghabî ilâ Takfîr Ibn 'Arabî

Tahdhîr-ul-'Ibâd min Abl-il-'Inâd bi Bid'at-il-Ittihâd

Båda två har tryckts tillsammans och utgör endast en volym med Shaykh 'Abdur-Rahmân Wakîl (rahimahullâh) fotnoter och går under namnet ”Masra'is-Sûfiyyah”. I dessa böcker anger al-Baqâ'î de lärdes uttalanden i vilka de förklarar Ibn 'Arabî och Ibn-ul-Farîd som otrogna. Tillika anger han deras egna yttranden och dikter vilka är anledningen till att de lärde har förklarat dem som otrogna. Bröder! Den lärde Burhân-ud-Dîn al-Baqâ'î sade då han i början av sin bok ”Tahdhîr-ul-Ghabî” förklarar Ibn 'Arabîs läror:

”Först och främst skall det vetas, att hans tal roterar kring ett obegränsat enande av allt existerande, att inget existerar utöver denna värld samt att Allâh är en sammansatt helhet som enbart förekommer inom dess delar.”

Lyssna därefter på Ibn 'Arabîs uttalande beträffande tolkningen av Allâhs (ta'âlâ) Namn ”al-'Aliyy” (den Höge). Han säger:

”Till Hans fullkomliga Namn hör ”den Höge”, men högre än vem? Det finns ju ingenting utom Han... alltså handlar denna Höghet om Honom Själv. Vad gäller existensen, är Han den egentliga essensen till allt som finns till...” – tills att han sade –...” Han är den uppenbare och det dolda då Han är uppenbar. Ingen ser Honom utom Han Själv. Inget är dolt för Honom, eftersom Han är uppenbar för Sig själv, dolt för Honom, och det är Han som kallas för Abû Sa'îd al-Kharrâz. Samma sak gäller de nya föremålens namn.”³⁵

---

³⁵ Citerat av al-Baqâ'î, sid. 63-64, och tillskrivs av al-Wakîl till Ibn 'Arabîs ”al-Fusûs”, sid. 76-77.

Enligt Ibn 'Arabî är allting Allâh och han förklarar klart och tydligt att Allâh är Abû Sa'id al-Kharrâz. Abû Sa'id al-Kharrâz var en Sûfî från Bagdad som dog år 277 efter Hidjrah. Bröder! Är inte detta yttrande värre än det de kristna säger om Allâh? Fjärran är Allâh från allt det.

Imâm Zayn-ud-Dîn al-'Irâqî svarade då han blev frågad om Ibn 'Arabî:

”Beträffande hans uttalande om att Han är allt som är uppenbart och dolt, är detta ett giftigt yttrande vilket består av ett obegränsat enande samt att Han är alla existerande varelser. Bevis för att han verkligen menade detta, förtydligas då han klart och tydligt säger att Han är Abû Sa'id al-Kharrâz och andra nya föremåls namn. Därmed är både den som säger detta och den som tror på detta, otrogen enligt de lärdes samstämmighet.”³⁶

---

³⁶ al-Baqâ'î, sid. 66.

Ibn 'Arabî och enandet av religionerna

Ibn 'Arabî ansåg att samtliga hedningar och avgudadyrkare var upprättade på sanningen, ty enligt honom är allt som finns till Allâh. På så sätt har varenda en som dyrkar en avgud, en sten, ett träd, en människa, en stjärna, dyrkat Allâh. Han säger angående detta:

”En person med fullbordad förståelse, är den som ser allt dyrkat vara ett uppenbarande av Sanningen som förekommer däri, utav vilket det dyrkas. Oavsett om det rör sig om en klippa, ett träd, ett djur, en person, en stjärna eller en ängel, kallar de alla den för Allâh tillsammans med dess särskilda namn.³⁷

Alltså anser Ibn 'Arabî deras avgudadyrkan vara korrekt, eftersom allt det de dyrkar, är ingenting annat än Herren Självi i skepnaden av en människa, ett träd eller en sten.

Bröder! Om Sabierna var otrogna för att de dyrkade stjärnorna, om judarna var otrogna för att de dyrkade kalven, om de kristna var otrogna för att de dyrkade 'Îsâ och om Quraysh var otrogna för att de dyrkade statyerna... är inte då den som uppmanar till att man dyrkar alla dessa föremål otrogen?³⁸

Ibn 'Arabî medger också att samtliga religioner är en enda religion och att han är redo att ta till sig samtliga sekter och religioner. Han säger i sin bok ”Dhakhâ'ir-ul-A'lâq Sharh Tardjumân-il-Ashwâq”:

”Fram till idag brukade jag kritisera min följeslagare om han inte följde min religion. Men mitt hjärta har ändrats och det följer samtliga föreställningar. Det betar efter bekymmerslösa älskare och munkarnas förbund. Ett avgudatemplet, avgudatemplet i Tâ'if, Torans skriftavlor och Qur'ânens mushaf. Jag följer kärlekens religion, var den än leder mig. Samtliga religioner är min religion och lära.³⁹

Dessutom varnade Ibn 'Arabî sina följeslagare för att endast tro på en enda religion och förneka alla andra. Han sade i ”al-Fusûs”:

”Akta dig för att begränsa dig till endast en religion och förneka alla andra, vilket leder till att du går miste om mycket gott. Du kommer att gå miste om kunskapen om den fråga han följer. Istället skall du vara beredd på att anta samtliga trosläror. Detta beror på att Allâh är högre och större än att Han bara omfattas av endast en troslära. De är alla korrekt och alla som har rätt belönas, alla som belönas är framgångsrika och alla som är framgångsrika är Han nöjd med.⁴⁰

Därför säger Ibn 'Arabî att Farao på Mûsâs tid var räddad. Han kommenterade Allâhs (ta'âlâ) Uttalande:

---

³⁷ al-Fusûs (1/195), al-Wakîl: Hâdhihi hiyâ as-Sûfiyyah, sid. 38.

³⁸ Se ”Hâdhihi hiyâ as-Sûfiyyah”, sid. 38.

³⁹ al-Wakîl: Hâdhihi hiyâ as-Sûfiyyah, sid. 93, och han tillskriver den till Dhakhâ'ir-ul-A'lâq, sid. 93.

⁴⁰ Hâdhihi hiyâ as-Sûfiyyah, sid. 94, och han tillskriver den till ”al-Fusûs”, sid. 191.

”En glädje för mig och dig.”⁴¹

”Genom det fick hon sin glädje – d v s Faraos fru – tack vare den fullkomlighet hon hade blivit skänkt, medan Faraos glädje var tack vare den tro Allâh hade skänkt honom då han drucknade. Därmed tog Han hans själ som var ren och renad, fri från all orenhet.”⁴²

Till skillnad från den Ädla Qur’ânens texter, förklarar han öppet Faraos vara troende. Bland dem är Allâhs (ta’âlâ) Uttalande:

”Och Allâh gav honom hans straff för hans sista och första överträdelse.”⁴³

‘Abdul-Karîm al-Djîlî (830 H) sade, då han i sin bok ”al-Insân al-Kâmil” förklarade att hans troslära är att alla religioner är en och samma:

”Jag underkuvar mig det mina drifter underkuvar mig till. Hur kan jag disputeras kring den älskades domslut? Ibland ser du mig buga mig i moskéerna och ibland finner du mig dyrka i kyrkorna. Om jag enligt Sharî’ahs domslut är syndig, är jag enligt realitetskunskapen lydig.”⁴⁴

Därför förekommer det enligt al-Djîlî ingen skillnad mellan moskéerna och kyrkorna. Även om han var syndig och olydig mot Allâhs beordringar enligt den yttre och uppenbara Sharî’ah – vilket han själv hävdade – var han invärtes lydig mot Allâh eftersom han lydde Allâhs Vilja.

Läs också på Ibn-ul-Farîds påstående att Allâh är Hans skapelse – höjder högt är Allâh från det. Han sade:

”Jag beger mig framåt mot den sanna verkligheten. Männkligheten var bakom mig; den är där var jag än vänder mig. Det är inte konstigt att människorna bad tills att Mitt hjärta slog sig till ro och det är böneriktningen och längtan för Mig...”

Ibn-ul-Farîd skrev en dikt i vilken han tilltalar Allâh i feminint genitiv. Bröder! Jag upprepar att det inte råder tillräckligt med utrymme för att ange flera av Sûfiyyûns exempel på enandet av religion, vilka har yttrats av deras främsta ledare som t ex Ibn-ul-Farîd, al-Djîlî, Ibn ‘Adjîbah, Hasan Ridhwân, Ibn Bashîsh, ad-Damardâsh m fl. Den som önskar få se dessa yttranden, kan hänvisa till ‘Abdur-Rahmân al-Wakîl (rahimahullâh) bok ”Hâdhihi hiyâ as-Sûfiyyah”.

---

⁴¹ 28:9.

⁴² Hâdhihi hiyâ as-Sûfiyyah, sid. 95, och han tillskriver den till ”al-Fusûs”, sid. 201.

⁴³ 79:25.

⁴⁴ Hâdhihi hiyâ as-Sûfiyyah, sid. 96, och han tillskriver den till ”al-Fusûs” (1/69).

Sûfiyyûns mirakel

Sûfiyyûn överdriver så pass med att vörda sina Shaykher, att de tror att vad som än härrör från Shaykhen är sant och korrekt samt ett tecken på hans förträfflighet och ett mirakel. De skriver ned Shaykhernas "mirakel" i sina böcker, vilka består av olika typer och når alla nivåer, som t ex att återuppliva döda. Andra är så oväsentliga, att de inte ens förtjänar att nämnas. Lyssna på de typer av mirakel som rapporterades av 'Abdur-Ra'ûf al-Manâwî:

"Den första typen: att återuppliva det döda, vilken är den högsta nivån. Till dessa hör att Abû 'Ubayd al-Yusrî stred vid ett slag och riddjuret som var med honom dog. Då bad han Allâh återuppliva det och det reste sig upp och viftade på öronen. Mufarridj ad-Damâmînî fick en grillad fågel. Då sade han: "Flyg iväg med Allâhs (ta'âlâ) tillstånd" och den flög iväg. al-Kaylânî satte sin hand på kycklingbenet han hade ätit och sade: "Ställ dig upp med Allâhs tillstånd" och den reste sig upp. En son till en av Abû Yûsuf ad-Dahmânîs lärjungar avled och han sörjde honom. Därefter sade han: "Ställ dig upp med Allâhs tillstånd" och han reste sig upp och levde ett långt liv."⁴⁵

Dessa mirakel kan inte jämföras med de mirakel Allâhs profet 'Îsâ ('alayhis-salâm) utförde, och de var särskilda för honom.

ash-Sha'rânî sade om al-'Adjmîs mirakel:

"Han kastade en blick på en hund och därmed underkastade sig samtliga hundar den. De tog den till sin ledare och människorna brukade komma till den för att förrätta sina behov. Då hunden blev sjuk, samlade de sig kring den och grät, och då den dog, grät de öppet och ylade i sin jämmer. Då inspirerade Allâh (ta'âlâ) några människor att begrava den och hundarna besökte graven tills att de dog. Om detta är vad en blick han kastade på en hund fick för konsekvenser, tänk dig då om han hade kastat den på en människa."⁴⁶

ash-Sha'rânî hävdar också att hans ledare Ahmad al-Badawî har kontroll över universumet i sin grav. Han säger:

"Min Shaykh slöt ett förbund med mig i graven då jag stod framför Ahmad al-Badawî och fick mig skaka hand med honom. Då kom den ädla handen ut ur graven och tog tag i min hand. Min ledare ash-Shanâwî sade: "Låt ditt sinne vara fokuserat på honom och låt honom vara i din blick." Då hörde jag min ledare Ahmad al-Badawî säga från graven: "Ja." Därefter sade han: "Jag deltog inte på födelsedagsfesten. Ett av helgonen var närvarande och han underrättade mig om att Ahmad al-Badawî hade den dagen dragit bort förklädet på sin grav och sagt: "Abdul-Wahhâb har inte kommit."⁴⁷

---

⁴⁵ Hâdhihi hiyâ as-Sûfiyyah, sid. 116, samt 'Abdur-Rahmân al-Manâwîs "al-Kawâkib ad-Durriyyah", sid. 11.

⁴⁶ Hâdhihi hiyâ as-Sûfiyyah, sid. 113, samt at-Tabaqât (2/61) i al-'Adjmîs biografi.

⁴⁷ Hâdhihi hiyâ as-Sûfiyyah, sid. 113.

Skulle inte en person känna någon som helst skam över att rapportera Sûfiyyûns 'mirakel' och brott, vilka hänför sig till att de öppet har sexuellt umgänge med djur på gatan och andra förödelser, samtidigt som de påstår att de är ett av deras 'mirakel'? Låt oss citera ett av Shaykh Ibrâhîm al-'Uryânus 'mirakel'. ash-Sha'rânî sade:

”Bland dem är Shaykh Ibrâhîm al-'Uryân som brukade gå upp för predikstolen och predika för dem naken... och människorna brukade vara förtjusta i det de hörde.”

Även stöld anses som en av Sûfiyyûns mirakulösa gåvor. Lyssna på vad ad-Dibâgh, som var en av Sûfiyyûns ledande personligheter, sade:

”Ett helgon som har kontroll över läget må sträcka ut sin hand mot vems ficka han än önskar och knycka flera mynt, medan ägaren ingenting märker.”⁴⁸

Här kommer en Sûfi som påstår att synen av hans Shaykh är mer gagnande än synen av Allâh. En dag sade Abû Turâb till sin vän:

”Om du bara hade sett Abû Yazîd al-Bustâmî.” Då sade han: ”Jag har inte tid med det, eftersom jag har sett Allâh. Det räcker för mig från att vara i behov av Abû Yazîd.” Då sade Abû Turâb: ”Ve dig! Du är stolt för att du har sett Allâh (tabârak wa ta'âlâ), men om du bara hade sett Abû Yazîd en gång, hade det varit bättre för dig än att du såg Allâh sjuttio gånger.”⁴⁹

al-Ghazzâlî lade till:

”Liknande uppenbarelser bör inte förnekas av den troende.”

Bröder! Dessa rapporteringar visar oss att Sûfiyyûns ledare inte är nöjda med att tillåta det Allâh har förbjudit beträffande stöld, galenskaper och dylikt, utan som spiken i kistan, anser de att dessa handlingar är mirakel och tecken på att utövaren är ett helgon. Detta motstrider klart och tydligt Islâms läror. Detta är en tydlig hädelse mot den Ädla Qur'ânens och rena Sunnahns texter. Islâms lärde är alla ense om att den som tillåter något som inom Islâm är fordrat känt som förbjudet, är otrogen. Vad skall man då säga om den som påstår att utövaren av de största synderna är ett tecken på att han är ett helgon samt att ogärningen är ett mirakel?

Ett fruktansvärt farligt tecken på Sûfiyyah är att de tillber andra vid sidan av Allâh. De anropar och tillber de döda. Detta är större avgudadyrkan vilken den Ädla Qur'ânen varnar för:

”Och anropa inte i Allâhs ställe dem som varken kan gagna eller skada dig; om du gjorde detta skulle du bli en av dem som begår svår orätt mot sig själva.”⁵⁰

Med andra ord skulle du bli en av avgudadyrkarna.

---

⁴⁸ Hâdhihi hiyâ as-Sûfiyyah, sid. 124, samt ad-Dibâghs ”al-Ibrîz” (2/12).

⁴⁹ Förkortat ur al-Ghazzâlîs ”Ihyâ' 'Ulûm-id-Dîn” (4/356).

⁵⁰ 10:106.

al-Bûsayrî – Sûfiyyûns poet – sade då han tilltalade sändebudet (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam):

”Du skapelsernas ädlaste, då de olyckorna inträffar, har jag ingen annan än dig att få njutning från. Aldrig drabbar tiden mig med någon skada då jag söker skydd hos dig, utan att jag uppnår skydd mot allt ont.”

Avslutning

Bröder! Någon må säga: Varför ödslar ni en så stor energi på Sûfiyyah och citat av Ibn 'Arabî, Ibn-ul-Farîd och andra som har gått bort flera hundra år sedan? Det hade varit bättre om ni avvisade kommunisterna, ateisterna och de som dömer med människolagar och lämnar Allâhs Sharî'ah. Varför avvisar ni inte vilseledda sekter som Qâdiyâniyyah, Bahâ'iyyah och Nusayriyyah? Då svarar jag:

Det är obligatoriskt för varje Muslim, särskilt studenter och de som kallar till Islâm, att strida hårt mot allt och alla som motsätter sig Islâms Sharî'ah, vare sig det rör sig om kommunister, ateister, gravdyrkare eller Sûfiyyûn. Jag ser att många kallare vilka har strävat i det, har redan ägnat uppmärksamhet åt det, men lämnat annat. Det verkar som om de har glömt denna fråga, eftersom vi ser endast en liten del lägga en stor vikt på att varna Muslimerna för Sûfiyyûns villfarelser och lögner. Vissa människor blir rasande på dem som uppmanar till korrigerande av troslära och varnar för dem som uppmanar till överdriven vördnad för de döda, eftersom de anser att det splittrar Muslimerna sinsemellan. Sannerligen finner vi vissa populära kallare återuppliva kallet till att följa Sûfiyyah och böcker med rubriken "Vår andliga övning, eller den Islâmiska rörelsens Sûfiyyah".⁵¹

I denna bok klargör han sin kärlek till Sûfiyyah och sin tro på deras lögner och "mirakel". Lyssna vad han säger om Sûfiyyûns 'mirakel' och då särskilt om Rifâ'iyyah-samfundet. Han säger på sidan 217:

"Förnekandet av de mirakel som sker bland Sûfiyyûn, är ett förnekande tomt på kunskap samt felaktigt. Den allra betydelsefulla handlingen som tar emot kritik, är det som händer med Rifâ'iyyah-samfundet då varken eld, kulor eller svärd skadar dem. Detta är en utspridd och känd handling som har bevittnats. Många av dem som brukade förneka det, undersökte det och tog därefter tillbaka sitt förnekande. Det som bevittnas av dem kan inte vara magi, eftersom magi tillhör den värld i vilken orsaker och tillvägagångssätt förekommer och de är inte användbara här. Inte heller kan de ske med hjälp av andliga övningar, eftersom detta händer även den bland dem som inte har utfört andliga övningar. Detta sker endast för att han har svurit Shaykhen tro och lydnad. Ibland kan det t o m hända en som inte har svurit tro och lydnad. En gång talade en kristen om för mig något som hade hänt honom personligen, vilket är en välkänd händelse. Efter att jag hade hört talas om den av någon annan, lät Allâh mig möta den omnämnda personen. Han berättade för mig att han var närvarande i en Dhikr-cirkel. Då kom en av deltagarna och slog en steknål i ryggen på honom och trängde ut den genom bröstet tills att han tog tag i den. Därefter drog han tillbaka den och lämnade varken något spår eller någon skada efter den."

---

⁵¹ Skriven av Sa'îd Hawâ.

Författaren vidtar försiktighetsåtgärder för att avvisa anklagelsen att dessa händelser sker enbart syndare och gudlösa, så hur kan denna mirakulösa händelse hända en person som är gudlös? Han säger:

”Nyckelbeviset för de som förnekar detta, är att dessa mirakel händer både gudlösa och rättfärdiga människor, vilket är sant. Men dess förklaring är att miraklen inte är deras, utan de besitts av den ursprungliga Shaykhen som Allâh (tabâarak wa ta’âlâ) har skänkt detta mirakel och därefter låtit det fortsätta bland hans anhängare.”

Är det inte häpnadsväckande att en kunnig person låter sig luras av dessa djävulska tricks och tror på dem, då han anses vara en av deras huvudledare? Han håller med om att Sûfiyyûns mirakel är sanna och bör därmed inte förnekas av någon. Däremot säger vi till honom det som kommer att hindra dem från att ta till sig magi eller några andra bedrägliga hjälpmedel, vilket nämndes av Shaykh-ul-Islâm Ibn Taymiyyah (rahimahullâh) då han utmanades av vissa anhängare till ett Sûfi-samfund. Lögnaktigt påstod de att i lugn och ro kunde gå över eld. Då föreslog han att de först skulle tvätta av sina kroppar med vinäger och varmt vatten innan de började gå över elden. Skräckslagna avböjde de. Detta berodda på att han avslöjat den svindel de använde sig av. De brukade nämligen smörja in sina kroppar med grodfett, beska apelsiners innerskal, talkpuder och andra bedrägerier de var kända för. Shaykh-ul-Islâm Ibn Taymiyyah (rahimahullâh) sade:

”Det kan även utföras med hjälp av deras djävlar, eftersom de är människor som är lika nära djävlarerna som de är sina bröder. När de slår ihop sig för att vissla och klappa takt, överväldigas de av ett tillstånd i vilket de babblar och vajar precis som de som var besatta av demoner samt att de talar med ett språk som varken de eller de som är närvarande förstår. Detta är deras djävlar som talar med deras tungor då de förlorar fattningen på samma sätt som Djinn talar med den besattes tunga. Då ett folk har någon anhörig som är besatt, betalar de dem för att komma. Därefter spelar de tamburin och andra musikaliska instrument och gör en upp ett stort bål. Sedan lägger de en stor järnbit på den och sätter upp spjut med metallspetsar. Därefter klättrar en av dem upp och sätter sig på dessa spikar framför människorna. Han tar då tag i det upphettade järnet och stryker sin arm med det och dylikt. Likaså kommer människorna att se stenar flyga utan att se vem som har slängt dem dessförinnan. Allt detta är från deras djävlar, vilka har direkt kontakt med Elden, som hjälper dem upp på spikarna. Det kan också handla om att de inblandade människorna inte känner något, på samma sätt som den besatte inte känner något då han tar emot ett slag, eftersom det enbart drabbar Djinn. Så är även fallet med dem som deltar i djävulska händelser. Därför, ju mer en person liknar Djinn och djävlarerna i deras handlingar, desto starkare blir det som äger rum. Dessutom äger detta rum enbart i djävulens kalls närvaro och hans recitation. Flöjten och de musikaliska instrumenten är hans kall, medan sången är hans recitation. Detta härrör aldrig från dem då de förrättar bönen, gör sig påminna om Allâh, tillbedjan och då Qur’ânen läses upp. Dessa handlingar de utför, saknar både nytta i religionen och det världsliga livet. Dessa människor som upplever dessa djävulska händelser befinner sig i en stor inbillning. I sin dumhet blir de berövade

på all välsignelse. Det enda de påökar är det befarade. Med sina fruktlösa handlingar slukar de människornas pengar och de varken anbefaller det goda, förbjuder det onda eller utför Djihâd för Allâhs sak.”⁵²

Ädla bröder! Att skryta om mirakulösa handlingar tillhör varken de fromma följeslagarnas, efterföljarnas, Muslimska Imâmernas eller de senare lärdes egenskaper. Vi hör varken talas om något om någon bland följeslagarna, de förträffliga efterföljarna eller om de fyra välkända Imâmerna Mâlik, Abû Hanîfah, ash-Shâfi'î eller Ibn Hanbal (rahimahumullâh). Vi hör inte talas om att något liknande skall ha hänt någon av dem. Inte heller gick någon av dem in i elden eller slog sig själva med en steknål eller ett svärd för att därefter återuppliva personen. Likaså har inte detta utövats av någon av dagens förnämsta lärde, som t ex Shaykh 'Abdul-'Azîz bin Bâz och Shaykh 'Abdullâh bin Humayd. Dessa handlingar kan enbart finnas bland Sûfiyyûn – förr i tiden såväl som idag. Helt säkert är detta det största bevis för att det handlar om djävulska ogärningar och inte mirakel sända från den Nåderike.

Därefter återvänder jag till utgångsläget. Då jag såg att de flesta kallare var försumliga om Islâms viktigaste aspekt – vilket är att uppmana till att enbart dyrka Allâh och korrigera och rena trosläran från avgudadyrkan, vilket handlar om att dyrka de döda, binda sig till gravar och anropa de döda eller frånvarande – och att de förblev tysta om den andra villfarelsen som tillämpades av dagens Sûfi-samfund – vilka i är utspridda i de Muslimska länderna, och den som reser utanför detta land (d v s Saudiarabien), kommer att se den övermakt som Sûfiyyûn har bland Muslimerna i Egypten, Syrien, Marocko, Afrika och Indien, vare sig det rör sig om Rifâ'iyyah, Tîdjâniyyah, Ahmadiyyah, Qâdiriyyah, Burhâmiyyah, Shâdhiliyyah, Khattâniyyah, Darqâwiyyah eller Naqshbandiyyah – ville jag påminna om något otroligt viktigt. Tillika ville jag ge mina bröder, vilka studerar på det högt aktade Dâr-ul-Hadîth och kommer från olika Islâmiska länder i vilka flera Sûfi-samfund finns till, en del kunskap och skydd mot den dödliga Sûfi-sjukdomen. På samma sätt som det förekommer sjukdomar vilka angriper kroppen, förekommer det också sjukdomar som angriper själarna och hjärtan. Därför bör de lärde och kallarna ägna uppmärksamhet åt att förse hjärtan med skydd, på samma sätt som läkarna ägnar uppmärksamhet åt att skydda kropparna...

Må Allâh sända välsignelse och fred över Muhammad, hans familj och hans följeslagare.

---

⁵² Madjmû'ul-Fatâwâ (11/495-496).